

følgelig være forpligtet til at følge den indstilling, når den er enstemmig. Der er også en masse jura i tingene vedrørende afskedigelse. Det er kun kommunalbestyrelsen, der kan afskedige, men det er da klart, at hvis en skolebestyrelse kommer og siger, at den ikke kan bruge den mand eller kvinde, den har ansat, tror jeg nok, kommunalbestyrelsen vil finde en løsning på det spørgsmål.

Jeg synes, det hele er en strid om ord. Det er juridisk set kommunalbestyrelsen eller byrådet, der ansætter folk, men jeg er fuldstændig enig med hr. Anders Mølgaard i, at det naturligt vil stride mod al sund fornuft, hvis ikke byrådet følger en enstemmig indstilling fra en skolebestyrelse.

(Kort bemærkning).

Anders Mølgaard (V):

Først en kort kommentar til hr. Baadsgaard: Jeg vil varmt anbefale hr. Baadsgaard at læse vores plan, og ellers vil jeg efter debatten her aflevere en kopi af vort beslutningsforslag fra den 15. marts 1994, hvor vi har skitseret alle vores forslag. Jeg nævnte ét punkt, fordi jeg synes, det er essentielt og et meget principielt spørgsmål, nemlig ansættelse af ledere, selv om jeg godt kunne have valgt et af de 8 andre punkter. Men det tillader tiden ikke, så jeg vil anbefale hr. Baadsgaard at læse de 8 andre konkrete forslag.

Så synes jeg som sagt stadig, det er logisk – som hr. Nødgaard også sagde for kort tid siden – at hvis der er en enig indstilling fra en skolebestyrelse om ansættelse af en leder, bør kommunalbestyrelsen følge denne indstilling. Alt andet er demotiverende. Vi er fra Venstres side meget åbne over for, om det samme måske skulle gøre sig gældende i afskedigelsessager, og generelt er vi i det hele taget meget fordomsfri på det felt, bare vi kan sikre, at forældrene får mere reel indflydelse. Vi er ikke tilhængere af pseudodemokrati.

Til sidst en kort kommentar til hr. Jerup: Det er egentlig lidt tankevækkende, at hr. Jerup og Enhedslisten netop gør opmærksom på, at der er mange unge, der har fritidsarbejde. Mig bekendt havde vi en tankevækkende debat for et års tid siden om unges fritidsarbejde, hvor bl.a. hr. Jerup og resten af venstrefløjnen gjorde sig til talsmænd og -kvinder for, at unges fritidsjob skulle forbydes, så det argument er mildt talt både dobbeltmoralisk og lidt hyklerisk. Jeg vil også sige, at det kunne måske få en lidt demotiverende effekt på rekrutteringen, hvis

nogle elever fik betaling for at deltage i visse møder, og andre ikke gjorde det. Det burde hr. Jerup måske også overveje.

Frank Dahlggaard (KF):

Det foreliggende lovforslag er jo affødt af en vis frustration efter skolestyrelsesreformen i 1989, hvor man nedlagde skolenævnene og skolekommissionerne og i stedet oprettede skolebestyrelser. Meningen var, at der skulle komme mere beslutningskraft og indflydelse ud på skolerne gennem de nye skolebestyrelser.

Interessen var også stor ved det første valg i 1990, men så bredte skuffelsen sig. Der var ikke mange, der ønskede genvalg, da vi nåede frem til 1994, og derfor nedsatte man som følge af et VK-forslag denne arbejdsgruppe, som skulle overveje, hvad man kunne gøre.

Arbejdsgruppen har barslet med en rapport, og en del af anbefalingerne fra rapporten er indarbejdet i lovforslaget, og det synes vi fra konservativ side sådan set er meget godt.

Men en af de ting, man ikke tog fat på, og som der måske var behov for, var jo det med at få klarlagt kompetenceforholdene mellem kommunalbestyrelsen på den ene side og skolebestyrelsen på den anden side først og fremmest. Der er et gråzoneområde, som giver anledning til en del frustrationer rundt omkring over, hvem der egentlig bestemmer.

Dér vil vi sige fra konservativ side – og derfor afventer vi med interesse ministerens vejledende materiale, der skal gå ud til skolebestyrelserne, og det er jo en god ting i sig selv, at der kommer dette vejledende materiale – at hvis det er sådan, at der i det vejledende materiale kommer en afklaring, som indebærer, at skolebestyrelserne med beslutningskraft skal til at bestemme undervisningens indhold og form og meget konkret omkring skole-hjem-samarbejdet, så melder vi fra.

Det kan jo ikke være sådan i det hellige demokratis misforståede navn, at – undskyld, jeg siger det lidt groft – nogle amatører skal kunne bestemme over nogle professionelle. Det er jo skolens folk, det er lærerne, og det er skoleinspektøren, som ved, hvordan man underviser, som kender undervisningsformen og har forskellige metoder at gå frem efter, og de skal ikke lægges i lænker af et skoledemokrati. Det går jeg da ud fra at der er enighed om her.

Så der er grænser for, hvor langt det er godt, at demokratiet skal gå, for der står altså nogle lægfolk over for nogle fagfolk, og vi skal ikke